

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 414/2010-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16 CoE/104/2010-83 z 15. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 CoE/104/2010-83 z 15. júna 2010 (ďalej aj „namietané uznesenie“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z písomností k nej pripojených vyplýva, že návrhom na vykonanie exekúcie z 24. marca 2003 sa pôvodný veriteľ (P.) domáhal vymoženia dlžného poistného s príslušenstvom od povinného (fyzickej osoby). Dňa 23. mája 2003 vydal Okresný súd Trenčín (ďalej len „okresný súd“) na základe žiadosti súdneho exekútora poverenie, ktorým ho poveril vykonaním exekúcie proti povinnému.

Následne bol zmluvou o postúpení pohľadávok zo 7. júla 2005 postúpený sťažovateľke súbor pohľadávok, súčasťou ktorých bola aj pohľadávka uplatnená návrhom na vykonanie exekúcie pôvodným veriteľom. Pretože v priebehu exekučného konania prešlo právo z exekučného titulu na sťažovateľku, okresný súd na základe návrhu sťažovateľky z 24. novembra 2008 uznesením č. k. 23 Er/1549/2003-16 zo 17. februára 2009 pripustil, aby do konania na strane pôvodného oprávneného vstúpila ako nový účastník na strane oprávneného sťažovateľka.

V nadväznosti na právoplatné vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie uznesením okresného súdu č. k. 23 Er/1549/2003-17 z 1. júla 2009 (ďalej aj „prvostupňové uznesenie“ alebo „prvostupňové rozhodnutie“) v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 CoE/110/2009-51 z 25. septembra 2009 (z dôvodu, že podľa názoru konajúcich súdov podkladom na vykonanie exekúcie bol paakt bez právnej sily) okresný súd uznesením č. k. 23 Er/1549/2003-60 z 27. januára 2010 zaviazal sťažovateľku zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 64,20 €. Krajský súd napadnutým uznesením uvedené uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka považuje označené rozhodnutie okresného súdu aj uznesenie krajského súdu č. k. 16 CoE/104/2010-83 z 15. júna 2010 za arbitrárne, pretože podľa jej názoru sa najmä krajský súd ako súd odvolací vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí nevysporiadal s ňou predloženými skutkovými tvrdeniami a právnym posúdením, na ktoré poukázala. Namietané uznesenie preto podľa nej nespĺňa požiadavky kladené na spravodlivý proces a je ústavne neudržateľné.

V súvislosti s tým poukazuje sťažovateľka na to, že *„Exekučný poriadok pri náhrade trov exekúcie zásadne stojí na princípe, že trovy exekúcie znáša povinný. Iba vo výnimočných prípadoch uvedených v § 203 má súd možnosť na úhradu trov zaviazať oprávneného.“*. Sťažovateľka v spojitosti s tým upriamuje pozornosť aj na judikatúru ústavného súdu (napr. II. ÚS 272/08) korešpondujúcu s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Van der Musselle c Belgicko), ktorá na jednej strane uznáva nárok súdneho exekútora na úhradu trov, čo však nemusí znamenať, že tieto trovy exekútor v každom prípade aj reálne vymôže. V zmysle uvedenej judikatúry § 203 Exekučného poriadku obsahuje *„možnosť uváženia, opierajúcu sa o vyhodnotenie postupu oprávneného, miery jeho zavinenia a napokon aj o to, že aj keby tu bolo zavinenia, rozhoduje jeho intenzita“*.

V ďalšej časti sťažnosti sa sťažovateľka podrobne venuje podmienkam ustanoveným v § 203 ods. 1 Exekučného poriadku konštatujúc, že iba v prípade ich kumulatívneho splnenia môže súd uložiť oprávnenému povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie. Týmito podmienkami sú:

- zastavenie exekúcie,
- konanie oprávneného,
- zavinenie oprávneného,
- príčinná súvislosť medzi zavineným konaním oprávneného a zastavením exekúcie.

Sťažovateľka konštatuje, že aj v prípade, ak by boli všetky tieto podmienky naplnené, súd by nebol povinný zaviazať ju (ako oprávnenú) na náhradu trov exekúcie súdnemu exekútorovi. To podľa nej jednoznačne vyplýva z dikcie § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorá používa modálne sloveso „môže“.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že:

„1. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 CoE/104/2010-83 zo dňa 15. 06. 2010 došlo k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľa v zmysle ustanovenia článku 20 ods. 1 Ústavy SR, článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 1 ods. 1 Prvého dodatkového protokolu k Európskemu dohovoru o ľudských právach, a zároveň k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle ustanovenia článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 CoE/104/2010-83 zo dňa 15. 06. 2010 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

Sťažovateľka súčasne požiadala o priznanie úhrady trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (t. j. ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11. ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd poukazuje na to, že v rámci prípravy predbežného prerokovania veci sa oboznámil aj s vyžiadaným súdnym spisom vzťahujúcim sa na túto vec.

Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 16 CoE/104/2010-83 z 15. júna 2010, zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie v nej označených práv týmto uznesením, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie o uložení povinnosti oprávnenému nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie. Výhrady sťažovateľky smerujú hlavne proti tomu, že sa krajský súd stotožnil s faktickými

a právnymi názormi a závermi okresného súdu bez toho, aby sa v odôvodnení namietaného uznesenia vysporiadal so skutkovými tvrdeniami a právnym posúdením, ktoré v konaní predložila a na ktoré poukázala.

Ústavný súd pripomína, že jeho právomoc preskúmať aplikáciu a výklad zákona všeobecným súdmi nie je neobmedzená, keďže jeho prioritnou úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti je predovšetkým posúdiť, či sťažnosťou namietané rozhodnutie všeobecného súdu nie je svojvoľné, či inak zjavne neodôvodnené, čo však v prípade sťažovateľky vychádzajúc zo sťažnosti a z obsahu súvisiaceho spisu nezistil.

Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým jej ako oprávnenej bolo uložené nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 64,20 €, hoci podľa jej názoru na takéto rozhodnutie neboli splnené zákonné podmienky.

Krajský súd v odôvodnení uznesenia č. k. 16 CoE/104/2010-83 z 15. júna 2010 najskôr citoval dôvody prvostupňového rozhodnutia a následne zhrnul sťažovateľkou uplatnené odvolacie dôvody takto:

„Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený, ktorý, uviedol, že § 203 Ex. por. predstavuje výnimku zo zásady zakotvenej v § 197 Ex. por., podľa ktorej náklady za výkon exekučnej činnosti uhrádza povinný. Jeho použitie prichádza do úvahy iba vtedy, ak sú splnené zákonné predpoklady, t. j. ak exekučné konanie bolo zastavené, existuje zavinenie oprávneného, a ak je daná príčinná súvislosť medzi zavinením oprávneného a zastavením exekúcie. V danom prípade podľa oprávneného došlo k zastaveniu exekúcie na základe vydania uznesenia a vyhlásenia exekúcie za neprípustnú. Túto skutočnosť nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť a tiež ju nemohol v žiadnom prípade predpokladať pri podávaní svojho návrhu na vykonanie exekúcie. Vyhlásenie exekúcie súdom za neprípustnú nemožno považovať za zavinenie oprávneného vedúce k zastaveniu exekúcie a nakoľko k zastaveniu exekučného konania došlo na základe rozhodnutia súdu a nie zavinením oprávneného, nemožno zaviazat' oprávneného na náhradu trov súdneho

exekútora. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 272/2008 zo dňa 22. 10. 2008 a Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 12/2005 zo dňa 13. 1. 2005. Z týchto judikátov možno podľa oprávneného konštatovať, že hoci má súdny exekútor zákonný nárok na úhradu trov, nemusí to bezpodmienečne znamenať, že tieto trovy aj v každom prípade reálne vymôže. Následne poznamenal, že z ustanovenia § 203 Ex. por. v znení platnom do 31. januára 2002 vyplývalo, že v prípade zastavenia exekúcie mohol súd uložiť oprávnenému uhradiť trovy exekúcie, avšak výlučne iba vtedy, ak zastavenie exekúcie procesne zaviniť, prípadne, ak mohol pri náležitej opatrnosti v čase podania návrhu predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Ohľadom výšky trov súdneho exekútora oprávnený uviedol, že by ich výška mala byť primerane znížená. Nakoľko je podľa oprávneného značný nepomer medzi počtom úkonov uskutočnených poštou súdnym exekútorom a vyčíslenými poštovými výdavkami, mal oprávnený za to, že v prípade, ak aj v budúcnosti súdnemu exekútorovi vznikne nárok na priznanie náhrady za poštovné výdavky, oprávnený mu navrhol priznať len preukázané poštovné náklady. Výška trov súdneho exekútora, pokiaľ by bola aj priznaná, by mala byť podľa neho znížená tak, aby zodpovedala platnej právnej úprave. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody a skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.“

Krajský súd po preskúmaní veci podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP zistil, že uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa krajský súd dodal, „že nie je správny záver oprávneného, aby odvolací súd zrušil prvostupňové rozhodnutie z dôvodu, že nezaviniť zastavenie exekúcie. Odvolával sa na to, že k zastaveniu exekúcie došlo rozhodnutím súdu a nie z jeho viny a túto skutočnosť podľa neho nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť a predpokladať pri podávaní návrhu na vykonanie exekúcie. Z obsahu spisu však vyplýva, že súd prvého stupňa uznesením č. k. 23 Er/1549/2003-17 zo dňa 1. júla 2009 zastavil exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g/ z dôvodu, že exekučný titul, ktorý má byť podkladom pre exekúciu je pakt bez právnej sily a účinnosti. Ako vyplynulo z obchodného registra už v súčasnosti zaniknutej poisťovne P. bolo rozhodnutím Ministerstva

zdravotníctva SR zo dňa 1. 7. 1999, ktoré nadobudlo právoplatnosť 17. 7. 1999, číslo 3215/1999-A zrušené povolenie na zriadenie rezortnej poisťovne. Uznesením Krajského súdu v Bratislave, č. k. 7 K 70/01-30 zo dňa 20. 4. 2001 bol na majetok poisťovne vyhlásený konkurz. Správca konkurznej podstaty úpadcu vydal v priebehu konkurzného konania platobný výmer, ktorý mal byť exekučným titulom pre exekúciu prebiehajúcu v tomto konaní. Správca konkurznej podstaty má iba právo a povinnosť vykonať všetky procesné úkony v záujme uspokojenia pohľadávok úpadcu, preto platobný výmer, ktorý vydal je nulitným právnym aktom. Vyššie spomínané prvostupňové rozhodnutie potvrdil aj odvolací súd uznesením č. k. 4 CoE/110/2009-51 zo dňa 25. septembra 2009. Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 9. 11. 2009. Súd prvého stupňa uznesením č. k. 23 Er/1549/2003-60 zo dňa 27. 1. 2010 zaviazal oprávneného nahradiť súdnemu exekútorovi JUDr. V. K. trovy exekúcie vo výške 64,20 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň oprávneného správne zaviazal na náhradu trov exekúcie, pretože jeho zavinením došlo k zastaveniu exekúcie s ohľadom na to, že za exekučný titul označil platobný výmer, ktorý je nespôsobilým exekučným titulom, resp. nulitným aktom.“.

K sťažovateľkou namietanému nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutí vo veci konajúcich súdov ústavný súd uvádza, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (podľa čl. 36 ods. 1 listiny), resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, I. ÚS 359/09).

Ústavný súd po posúdení obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk dospel k záveru, že krajský súd na argumentáciu sťažovateľky reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol postup, akým k nemu dospel. K tomu je potrebné dodať, že argumentácia sťažovateľky v sťažnosti ústavnému súdu je do značnej miery obsažnejšia, než rozsah, v akom ju uplatnila v odvolaní z 11. februára 2010 proti uzneseniu okresného súdu č. k. 23 Er/1549/2003-60 z 27. januára 2003. Týka sa to predovšetkým analýzy podmienok, za ktorých môže súd uložiť oprávnenému podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie.

Z princípu subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenou uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04).

Z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy teda vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, a to iba vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. V danej veci mala sťažovateľka možnosť dovoľávať sa ochrany svojich práv, porušenie ktorých uznesením krajského súdu namieta, v rovnakom rozsahu, ako to je vymedzené v argumentačnej báze v jej sťažnosti ústavnému súdu, už v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. V namietanom prípade by bola založená právomoc ústavného súdu na preskúmanie uznesenia krajského súdu v rozsahu argumentácie nastolenej v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len za predpokladu, že by námietky sťažovateľky uplatnené v sťažnosti ústavného súdu boli v porovnateľnom rozsahu obsiahnuté v opravnom prostriedku sťažovateľky proti prvostupňovému uzneseniu, a tým by sa stali predmetom

skúmania krajského súdu a vysporiadania sa s nimi. V okolnostiach daného prípadu to tak nebolo.

Keďže sťažovateľka ochranu svojich práv nerealizovala v plnom rozsahu v konaní pred všeobecnými súdmi, ale až podaním sťažnosti ústavnému súdu, ústavný súd jej sťažnosť v tejto časti odmietol okrem iného aj z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedené sa dotýka tej časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s podmienkami, za splnenia ktorých možno uložiť oprávnenému povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi nevyhnutné trovy exekúcie.

Pokiaľ sťažovateľka argumentuje tým, že návrh na vykonanie exekúcie nepodala ona, ale pôvodný veriteľ, keďže vstúpila do konania namiesto pôvodného oprávneného až v roku 2009, a preto je skutkový záver súdu prvého aj druhého stupňa, že k zastaveniu exekúcie došlo jej zavinením, nesprávny a nepravdivý, ústavný súd k tomu uvádza, že sťažovateľka (ako postupník) nadobudla pohľadávku, ktorej sa týka dotknuté exekučné konanie, na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej na základe svojho vlastného rozhodnutia 7. júla 2005 s postupcom – správcom konkurznej podstaty P. v konkurze. Keď v nadväznosti na to podala návrh na zmenu účastníka predmetného exekučného konania na strane oprávneného (doručený okresnému súdu 6. februára 2009) a okresný súd uznesením č. k. 23 Er/1549/2003-16 zo 17. februára 2009 jej vstup do konania namiesto pôvodného oprávneného pripustil, musela si byť vedomá, že pri zmene účasti ostávajú všetky účinky spojené s podaním pôvodného návrhu zachované. Sťažovateľka ako procesný nástupca musela preto taktiež akceptovať stav konania taký, aký bol ku dňu, keď doň vstúpila, teda i osvojiť si procesné úkony, ktoré dovtedy urobil jej právny predchodca.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd (a rovnako pred ním aj okresný súd) vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem. Jeho rozhodnutie je primerane a zrozumiteľne odôvodnené a nemožno ho považovať za extrémne vybočenie zo štandardov spravodlivého procesu. Výklad dotknutých právnych noriem zodpovedá zároveň princípom rozumného usporiadania práv a povinností dotknutých subjektov.

Na dôvažok nemožno v prerokúvanej veci pominúť ani ďalšiu podstatnú skutočnosť, a to, že sťažnosť smeruje proti napadnutému rozhodnutiu, ktorým krajský súd potvrdil prvostupňové rozhodnutie vo výroku o uložení povinnosti sťažovateľke zaplatiť súdному exekútorovi trovy exekúcie v sume 64,20 €. Túto sumu možno označiť za zjavne celkom bagateľnú, a aj keď sťažovateľka zakladá svoje námietky najmä na porušení práva na spravodlivé súdne konanie, táto skutočnosť prispela k podpore záveru ústavného súdu o zjavnej neodôvodnenosti sťažnosti. Uloženie povinnosti sťažovateľke zaplatiť sumu 64,20 € by totiž aj v prípade, že by ústavný súd zistil určité pochybenia v namietanom rozhodnutí, mohlo predstavovať zásah do hmotného práva sťažovateľky len nepatrnej intenzity. Ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytnutie ústavnoprávnej ochrany sťažovateľovi prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu (intenzite).

Ústavný súd z týchto dôvodov podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny (keďže ide o obsahovo identickú právnu úpravu), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd poznamenáva, že „formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu záverov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru“ (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti doručenej ústavnému súdu namietala porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. čl. 11 ods. 1 listiny) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, čo dáva do súvislosti s namietaným porušením svojho práva na spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil

ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. čl. 11 ods. 1 listiny (rovnako tak práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu) by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. V nadväznosti na to ústavný súd iba konštatuje, že keďže nedospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti namietaného uznesenia krajského súdu v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) ani čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno toto rozhodnutie kvalifikovať ako arbitrárne ani v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu (IV. ÚS 368/2010).

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľky ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označeného rozhodnutia a úhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2010